

אחת אחת ולעיני כל

אחת אחת ולעיני כל,
את נוצותי תלשתי
והגשתי לך.

תחת עץ בשלכת אני עומד,
טפות-היורה זולגות על עורי,
קוצי-הרוח הקפואים בכשרי.

ואת?

יושבת לך מנגד,
הרחק כמטחוי קשת,
אשפת נוצות צבעוניות על כתפך.
ומביטה
למקום אחר.

אל תעלב... כשאעזוב

אל תעלב... כשאעזוב.
אולי אחזר...
לא. מוטב לא להגיד.
לו...

באת בחלומי להפרד,
הייתי מנשקך על עפעפייך,
טומן פחדריך בכסי
ועוקר עצמי
ממך.

ואת,

הנחת פרחי-מלים
קרועות בנשמתי,
את חלומי לקחת אל שפת-הים.
בנית לו ארמונות בחול
עם מגדלים של אש
ושערים של מים.
ואותי השארת עם
ערמת הכלים
האינסופית
שכפיור.

את ישנה

את ישנה.
חלונך מגף.
יש סדק בזגוגית, דרכו אני עובר,
מבקר בחלומך ומשאיר סימן,
פס שקוף של קרן אור ירח.
את מחיכת?
או שמא רק נדמה לי.

מתוך 'מחרות שירי אוקטובר'

אהבה חרישית

שלומית וברוך תור-רוז: שנינו, ספרי
עיתון 77, 2010, 46 עמ'

שנינו הוא ספר שירים עדין וחרישי, המצרף יחד שירים של בעל ואשתו שהלכה לעולמה, עם רישומים של הבעל, ברוך תור-רוז, המופך גם כסופר ילדים ונוער. אלו רישומי טבע קטנים, המזכירים ברוחם את אלה של אנה טיכו, המציגים טבע צחיח ועטור קוצים, תמימות גוטמנית שורה על השירים. החצי הראשון מציג את שירי שלומית תור-רוז, שירים רליגיוזיים, כואבים: "אלי, / תן בי כוח/ לפסוע/ בצעדים אטיים ביותר/ אל קצה הדרך". זהו שיר קטן של השלמה עם סוף, בצירוף בקשה לכוח לשאת את הגורל, את הטבע. הספר כולו מציג תפיסה שבה האדם הוא חלק זעיר מהנוף, ואל לו לראות בעצמו יותר מאשר הנמלה, למשל, "פעמוני חבלבל סגולים./ תיבת דואר כחולה על פשפש./ בפרחי הסביון מרצות בבואת השמש./ נקלע לכאן,

במקרה, קנה-סוף ארץ-עלים -
//-- ואין עץ./ מחצרות זרות
תבאנה ציפורים לשיר לי, /
לגמוע מן המים". השורה
המרכזית וה"דרמטית" ביותר
בשיר הלידי הקטן הזה, היא
"נקלע לכאן, במקרה, קנה
סוף", וגם האדם מקרי כמו קנה
הסוף, בשיר המזכיר ברוחו את
שירתה הצנועה של אסתר ראב.
יש בשיריו של ברוך תור-רוז
געגוע לווגות, אבל הוא כותב
מתוך השלמה: "אני אוהב אותך
עדיין/ אפילו שאת כפקעת
רקפת/ טמונה באדמה - /
מקרינה יופי לא גלוי לעין/ רק

שלומית וברוך תור-רוז

שנינו

שירים

והמערב נוכח בשיר מחאה קטן ומתריס: "במבוך קניון באור נטול זריחה ושקיעה/ תועה אני כנמלה/ שמימינה ומשמאלה מוצגים מוצרים שטעמם זר ללסתותיה./ כל הסימנים המראים לה את הדרך החוצה/ מקשטים עתה את חלונות הראווה:/ זלולים, עלי שלכת, גבעולי קש ובלוטי אלון". הדובר מושווה לנמלה, והנמלה אבודה בטבע האורבני, ב"אור נטול זריחה ושקיעה", אור של מין אנושי שהתרחק מהטבע ומוזעירותו הקיומית.

שנינו הגו ספר קטן וחרישי, שאין בו מהפכות שיריות או גדולה פואטית, אבל יש בו צניעות שכל כך חסרה היום בשירתנו בה משוררים רואים בעצמם ובשירתם מרכז העולם.

יובל גלעד

בשבילי". זכר האשה ממשיך לחיות בטבע, וכל אדם הוא רק חלק ממעגל החיים הגדול. וכשאדם מקבל את זעירותו, גם את האבל והמוות הוא יכול לקבל, כי הם טבעיים, והמוות אינו נתפס כ"תאונה", כפי שרואים בו בימינו המערביים.